

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 29 stycznia 2024 r.

DIH-3.707.121.2023.MB „informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH - 3.8.2024

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) oraz art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c) w związku z art. 93 ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji nr NRB-61/2023 Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 27 września 2023 r., na mocy której przedsiębiorcy W.KRUK Spółka Akcyjna z siedzibą w Krakowie wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu:

- nieumieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży oraz na stronie internetowej sklepu znajdującej się pod adresem: www.kruk.pl, informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622 z późn. zm.), co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy,
- nieumieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży oraz na stronie internetowej sklepu znajdującej się pod adresem: www.kruk.pl, informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

W dniach od 7 do 9 sierpnia 2023 r. inspektorzy reprezentujący Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Kujawsko-Pomorskim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia NRB.8361.133.2023 z 7 sierpnia 2023 r., przeprowadzili kontrolę w sklepie należącym do przedsiębiorcy [xxxxx xxxxxxxx xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx xxxxxx xxx] (zwanego dalej: „przedsiębiorcą”, „stroną”, „stroną postępowania”).

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, nie zawiadomiono przedsiębiorców o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrola została

przeprowadzona na podstawie stosowanych bezpośrednio przepisów prawa Unii Europejskiej.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy stwierdzili, że w dniu kontroli w ofercie sklepu znajdował się sprzęt elektryczny i elektroniczny tj. zegarki elektroniczne, a tym samym przedsiębiorca podlega obowiązkom dystrybutora, określonym w art. 37 oraz art. 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622, zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie”).

W toku kontroli, sprawdzając przestrzeganie obowiązków dystrybutora wynikających z przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, ustalono m.in., że ww. przedsiębiorca w punkcie sprzedaży detalicznej oraz na stronie internetowej sklepu należącego do strony nie umieścił informacji o:

- nieodpłatnym odbieraniu zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany (art. 37 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie),
- nieodpłatnym odbieraniu zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony (art. 37 ust. 2 ww. ustawy),
- obowiązku nieodpłatnego przyjmowania przez dystrybutora prowadzącego jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości, zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (art. 37 ust. 3 ww. ustawy),
- punktach zbierania zużytego sprzętu (art. 39 pkt 2 ww. ustawy).

Powyższe narusza przepisy art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Wszystkie ustalenia udokumentowano w protokole kontroli NRB.8361.133.2023 z 9 sierpnia 2023 r., do którego strona nie wniosła uwag.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023r. poz. 775 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Kujawsko-Pomorski WIIH zawiadomieniem z 30 sierpnia 2023 r., zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie z tytułu niewidocznienia w miejscu sprzedaży detalicznej oraz na stronie internetowej sklepu informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano, że zgodnie z art. 10 § 1 Kpa strona może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań, a także przeglądać akt sprawy oraz sporządzać z nich notatki i odpisy.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień. W przesłanym drogą elektroniczną w dniu 5 września 2023 r. piśmie wskazała na podjęte przez nią działania naprawcze, tj. zamieszczenie wszystkich brakujących informacji zarówno w placówkach stacjonarnych jak i na stronie internetowej należącej do strony.

Dnia 27 września 2023 r. Kujawsko-Pomorski WIIH, na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie w związku z art. 93 ust. 2 ww. ustawy wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu:

- nieumieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży oraz na stronie internetowej sklepu znajdującej się pod adresem: [xxxxxxx], informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy,
- nieumieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży oraz na stronie internetowej sklepu, informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Dnia 26 października 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Kujawsko-Pomorskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strona w odwołaniu, na podstawie art. 138 § 1 pkt. 2) Kpa, zarzuciła naruszenie art. 189f § 1 pkt. 1 Kpa i wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania przed organem pierwszej instancji w całości względnie uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeknięcie co do istoty sprawy poprzez odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i porzestanie na pouczeniu zgodnie z art. art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Pismem z 31 października 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od ww. decyzji oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) - dalej jako „ustawa o Inspekcji Handlowej”, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy.

Art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytym sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ustawy o użytym sprzęcie w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów z kontroli oraz postępowania administracyjnego, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Kujawsko-Pomorskiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca nie wykonał ciążących na nim obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży oraz na stronie internetowej informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 - 3 oraz
- art. 39 pkt 2 o użytym sprzęcie, tj. nie wywiesił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży oraz nie umieścił na stronie internetowej informacji o punktach zbierania użytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o użytym sprzęcie. Tym samym w ocenie organu drugiej instancji działania Kujawsko-Pomorskiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W złożonym odwołaniu strona zarzuciła Kujawsko-Pomorskiemu WIIH naruszenie art. 189 f § 1 pkt 1) Kpa poprzez błędną wykładnię i bezpodstawne uznanie, iż naruszenie przez stronę określonych ustawą o użytym sprzęcie obowiązków nie miało znikomej wagi.

Strona wskazała, że w jej ocenie przy analizie wagi naruszenia obowiązków informacyjnych wynikających z ustawy o użytym sprzęcie, niezbędne jest ustalenie profilu działalności kontrolowanego przedsiębiorcy. Poinformowała, że w jej ofercie w większości znajduje się biżuteria (m.in. naszyjniki, pierścionki, kolczyki), jednakże sprzedawane są również akcesoria, tj. torebki, perfumy, chusty, okulary itp. Prowadzi także sprzedaż zegarków, jednak nie są one przeważającą częścią asortymentu oferowanego przez stronę. Zdaniem przedsiębiorcy z uwagi na konieczność zastosowanie obowiązków informacyjnych jedynie do części sprzedawanych towarów nie sposób uznać, że waga naruszenia prawa ma znaczny charakter. Dodatkowo strona zaznaczyła, że w jej ocenie, naruszenie obowiązków informacyjnych nie wywołało i nie mogło wywołać negatywnych skutków w obszarze dóbr prawnie chronionych. Brak umieszczenia obowiązków informacyjnych nie wpłynął na ochronę środowiska oraz interesy konsumentów. Nieuwidocznie informacji wskazanych w art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie nie oznaczał braku możliwości oddania przez konsumentów użytego sprzętu w punkcie sprzedaży bądź za pośrednictwem sklepu internetowego. Ponadto strona wskazała, że naruszenie obowiązków informacyjnych nie utrudniło konsumentom dostępu do informacji z zakresu gospodarowania użytym sprzętem. Zdaniem strony przy ocenie zabezpieczenia interesów konsumentów należy analizie poddać model przeciętnego konsumenta, dla którego informacje dotyczące postępowania ze użytym sprzętem elektronicznym i elektrycznym są powszechnie znane. W przypadku odmiennej oceny strona z ostrożności podkreśliła, że z uwagi na oferowany przez nią asortyment naruszenie prawa mogłoby ewentualnie wywołać jedynie jednostkowe i nieznaczne negatywne skutki.

Odnosząc się do powyższego Prezesa UOKiK stwierdza, że zarzut naruszenia art. 189 f § 1 pkt 1) Kpa jest bezpodstawny. Wskazać należy, że Kujawsko-Pomorski WIIH prawidłowo, rozważył możliwość zastosowania art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa czemu dał wyraz w treści decyzji. Organ drugiej instancji również nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie ww. przepisu.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 Kpa organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, iż przedsiębiorca po zakończeniu kontroli podjął działania naprawcze i uwidocznił w swoim sklepie oraz na stronie internetowej informacje, o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie.

Jednakże odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa możliwe jest po łącznym spełnieniu dwóch warunków tj. waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 2 grudnia 2021 r. sygn. akt. III SA/Gd 160/21: „Jednocześnie należy też zwrócić uwagę, że aby można było odstąpić w trybie art. 189f Kpa od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszenia prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.”

Organ drugiej instancji zgadza się z Kujawsko-Pomorskim WIIH, że nie można uznać w przedmiotowej sprawie, że waga naruszenia była znikoma.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie za dystrybutora - uważa się osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt. Natomiast za udostępnianie na rynku zgodnie z pkt 17 ww. artykułu rozumie się dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie.

Z uwagi na oferowanie do sprzedaży sprzętu elektronicznego tj. zegarków elektronicznych, przedsiębiorca spełnia definicję dystrybutora, a więc bezsprzecznie podlega obowiązkom informacyjnym, o których mowa m.in. w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, tj. jaki zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny można oddać w placówce handlowej oraz zobowiązany jest wskazać adresy najbliższych punktów odbioru zużytego sprzętu. Obie te informacje uzupełniają się i pozwalają konsumentom uzyskać pełną informację w jaki sposób i gdzie mogą oni oddać zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny. Ustawa ta w sposób jednoznaczny stanowi, że informacje te przedsiębiorca musi umieścić w miejscu widocznym w punkcie sprzedaży, a udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu. Obowiązek ten w żaden sposób nie jest uzależniony od profilu działalności przedsiębiorcy czy też wielkości części asortymentu jaką sprzęt elektryczny i elektroniczny stanowi w stosunku do całej oferty przedsiębiorcy.

Należy również podkreślić, że nawet spełnienie obowiązków nałożonych w art. 37 ust. 1 - 3 ustawy o zużytych sprzęcie dotyczących odbioru zużytego sprzętu, nie będzie spełnieniem

wymagań informacyjnych, o których mowa w art. 37 ust. 4 ww. ustawy ani obowiązków określonych w art. 39 pkt 2.

Celem ustawodawcy, przy tworzeniu przepisów, było bowiem ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a także umożliwienia im dostępu do informacji o tym gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Uzyskanie przez użytkowników powyższej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawienia zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Stwarza to możliwość jak największego odzysku i recyklingu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a co za tym idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi, z uwagi na obecność substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, co stanowi dobro chronione ustawą. Tym samym, wbrew przekonaniu strony, przekazywanie wymaganych informacji nie zależy od zakresu i skali działalności przedsiębiorcy, ani też od udziału tego sprzętu w jego ofercie handlowej.

Nawet jeżeli przyjąć założenie jakie przedstawia strona w odwołaniu, że informacje dotyczące postępowania ze zużytym sprzętem elektronicznym i elektrycznym są powszechnie znane przeciętnemu konsumentowi, to nie zwalnia to przedsiębiorcy z ustawowego obowiązku informacyjnego.

Prezes UOKiK przypomina, że stronie wymierzono karę pieniężną z tytułu niewykonania, zarówno w stacjonarnej placówce handlowej jak i na stronie internetowej, dwóch obowiązków informacyjnych określonych w ustawie o zużytym sprzęcie tj. braku informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1 - 3 oraz braku informacji, określonej w art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Tym samym przedsiębiorca w żadnej mierze nie zrealizował ciążących na nim obowiązków i naruszył prawo. Dlatego też organ drugiej instancji nie podziela poglądu strony jakoby należało uznać, że waga naruszenia przepisów była znikoma.

O mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o zużytym sprzęcie można byłoby mówić w przypadku gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny (np. brakowałyby tylko niektórych zapisów). Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2020 r. sygn. akt VI SA/Wa 1989/19.

Z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że strona nie zamieściła żadnych informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. W konsekwencji powyższego, użytkownicy sprzętu zostali pozbawieni całkowicie dostępu do istotnych dla nich informacji. Brak uwidocznienia przez dystrybutora ww. informacji ogranicza ich wiedzę o właściwym postępowaniu z zużytym sprzętem po okresie jego użytkowania. Brak informacji o sposobie postępowania ze zużytym sprzętem czy wskazujących punkty zbierania zużytego sprzętu prowadzi do mieszania zużytego sprzętu z innymi odpadami, co może mieć negatywny skutek dla środowiska naturalnego oraz zdrowia ludzi. Przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego powinien zapoznać się ze wszystkimi przepisami, regulującymi tego typu działalność i się do nich stosować. Spełnienie obowiązków informacyjnych, o których mowa w ustawie o zużytym sprzęcie, było zależne

jedynie od strony, a uwidocznienie wymaganych informacji, zdaniem organu drugiej instancji, nie wymagało od przedsiębiorcy zbyt dużego wkładu pracy czy zaangażowania. Każdy podmiot gospodarczy, oferujący sprzęt elektryczny i elektroniczny, zobligowany jest do znajomości przepisów dotyczących jego działalności i respektowania ich. Konsekwencją nieprzestrzegania obowiązującego porządku prawnego w przypadku ujawnienia nieprawidłowości jest zastosowanie przewidzianych w ustawie o zużytym sprzęcie sankcji. Jednocześnie, podkreślić należy, że podejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli.

Prezes UOKiK podkreśla przede wszystkim, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli, tj. fakt, iż w momencie jej podjęcia, informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie nie były dostępne dla konsumentów zarówno w sklepie jak i na stronie internetowej, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym -protokole kontroli NRB.8361.133.2023 z 9 sierpnia 2023 r., do którego strona nie wniosła uwag.

Uwzględniając powyższe organ drugiej instancji stwierdza, że waga naruszenia przepisów nie była znikoma i pomimo, iż strona podjęła działania naprawcze w wyniku kontroli, spełnienie wyłącznie jednego z dwóch warunków, nie jest wystarczające do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu (art. 189f § 1 pkt 1).

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na strony za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie kwalifikowane jest jako delikt administracyjny i zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 91 pkt 2226 tej ustawy, zaś do nałożenia kary pieniężnej uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, postępowania w sprawie wymierzenia takiej kary pieniężnej wobec strony mogły być prowadzone wyłącznie przez KujawskoPomorskiego WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji KujawskoPomorskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Ponadto w ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 Kpa nie jest możliwe w niniejszym przypadku. Zdaniem organu literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”).

Niemożliwość takiego działania oznacza więc, że w przedmiotowej sprawie Skarżący nie ma możliwości usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK nie widzi możliwości usunięcia skutków naruszenia, gdyż niewidocznie przez stronę wymaganych informacji uniemożliwiło użytkownikom kupowanego sprzętu zapoznania się z nimi. A nie jest możliwe usunięcie braku stosownej wiedzy u użytkowników w przeszłości.

Prezes UOKiK wskazuje ponadto, że Kujawsko-Pomorski WIIH wymierzając karę pieniężną prawidłowo ocenił poszczególne przestanki, co miało wpływ na wymiar kary, tj. zastosował sankcję, która jest adekwatna do stwierdzonego naruszenia.

Miarkując stopień szkodliwości naruszenia, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że strona będąc dystrybutorem sprzętu nie dopełniła obowiązków umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży oraz na stronie internetowej lub w formie komunikatu informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Niespełnienie przez stronę ww. obowiązków informacyjnych utrudniło konsumentom dostęp do informacji odnośnie przysługujących im uprawnień w zakresie odbioru zużytego sprzętu, a w konsekwencji mogło prowadzić do naruszenia zasad gospodarowania zużyтым sprzętem. Ponadto konsumenci pozbawieni informacji dotyczącej punktów zbierania zużytego sprzętu mogli nie mieć świadomości o istnieniu tychże punktów i niezgodnie z przepisami prawa rozporządzać zużyтым sprzętem. Kujawsko-Pomorski WIIH zwrócił również uwagę, że prowadzenie działalności gospodarczej przez stronę ma charakter profesjonalny. Tym samym zobligowana jest ona do przestrzegania przepisów dotyczących obszaru wykonywanej przez nią działalności. Przy ocenie rodzaju naruszenia, organ pierwszej instancji słusznie uwzględnił, że strona nie dopełniła obowiązków ciążących na niej jako dystrybutorze sprzętu elektrycznego i elektronicznego, naruszając art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie. Naruszenie ww. przepisów było istotne z punktu widzenia interesów konsumentów i zasad gospodarowania zużyтым sprzętem. Oceniając okres trwania naruszenia, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że nieprawidłowości stwierdzono w toku kontroli rozpoczętej 7 sierpnia 2023 r. W toku kontroli strona częściowo usunęła stwierdzone uchybienia (tj. umieściła - w miejscu sprzedaży - stosowne informacje). W piśmie z 5 września 2023 r. strona potwierdziła usunięcie stwierdzanych uchybień, także na należącej do niej stronie internetowej. Odnosząc się do ostatniej przestanki wymiaru kary, tj. dotychczasowej działalności podmiotu, organ pierwszej instancji słusznie stwierdził, że nie stanowił okoliczności zaostrzającej wymiar kary, gdyż było to pierwsze stwierdzone przez Kujawsko-Pomorskiego WIIH naruszenie wymagań w zakresie ustawy o zużyтым, którego dopuściła się strona.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Kujawsko-Pomorski WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 i 26 lit. c ustawy o zużyтым sprzęcie. Organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, jak również uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3

ww. ustawy, dokonał również właściwej analizy przesłanek zawartych w art. 189f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, wymierzając karę w dolnej granicy przedziału wskazanego w art. 92 pkt 5 i 6 ww. ustawy, tj. 5 000 zł.

Należy również uznać, że organ pierwszej instancji właściwie zastosował również zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Organ dodatkowo podkreśla, że wymierzona została najniższa kara z możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 5 (od 5 000 zł - 500 000 zł) i 6 (od 5 000 zł - 300 000 zł) tej ustawy. Kara pieniężna ustalona przez Kujawsko-Pomorskiego WIIH na poziomie 5 000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie dolnej granicy z możliwych, biorąc pod uwagę, ustalony przez ustawodawcę szeroki przedział wysokości kary oraz, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z dwóch przepisów ustawy o użytym sprzęcie, tj. art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt. 2 ww. ustawy.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o użytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Mając na uwadze powyższe w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i umorzenia postępowania przed organem pierwszej instancji w całości lub uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i orzeknięcia co do istoty sprawy poprzez odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu zgodnie z art. art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.

3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622 z późn. zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/